

S CĂDEREA ÎN TUNERICULUI
SUPRAVIETUITORII
○ Haită dezbinată

ERIN HUNTER

Căderea întunericului
SUPRAVIEȚUITORII

O Haită dezbinată

Cartea a VII-a

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

Galaxia Copiilor

Redactare: Andreya Oti

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Design copertă: Oana Bădică

SURVIVORS. A PACK DIVIDED

Erin Hunter

Copyright © 2015 by Working Partners Limited

Series created by Working Partners Limited

Map art © 2015 by Frank Riccio and Laszlo Kubinyi

All rights reserved.

SUPRAVIEȚUITORII. O HAITĂ DEZBINATĂ

Erin Hunter

Copyright © 2020 Editura **Galaxia Copiilor**

All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNTER, ERIN

Supraviețuitorii / Erin Hunter. – București: Galaxia copiilor, 2013 – vol.

ISBN 978-606-8434-59-9

Vol. 7: O Haită dezbinată / trad. de Andrei Covaciu. – 2020. – ISBN 978-606-796-083-9

I. Covaciu, Andrei (trad.)

821.111-93-311.3

087.5

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

f/editura.all

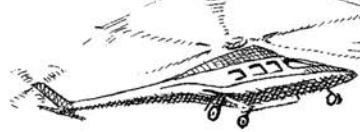
allcafe.ro

Mulțumiri speciale lui Gillian Phillip

Pentru Fergus și Annie Nicol

FARUL

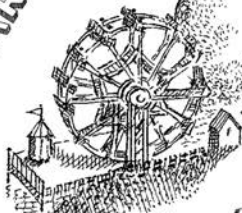
POSTUL DE VEGHE
LA ÎNĂLȚIME

ȚABĂRA CĂINILOR SĂLBATICE

LACUL FĂRĂ SFÂRȘIT

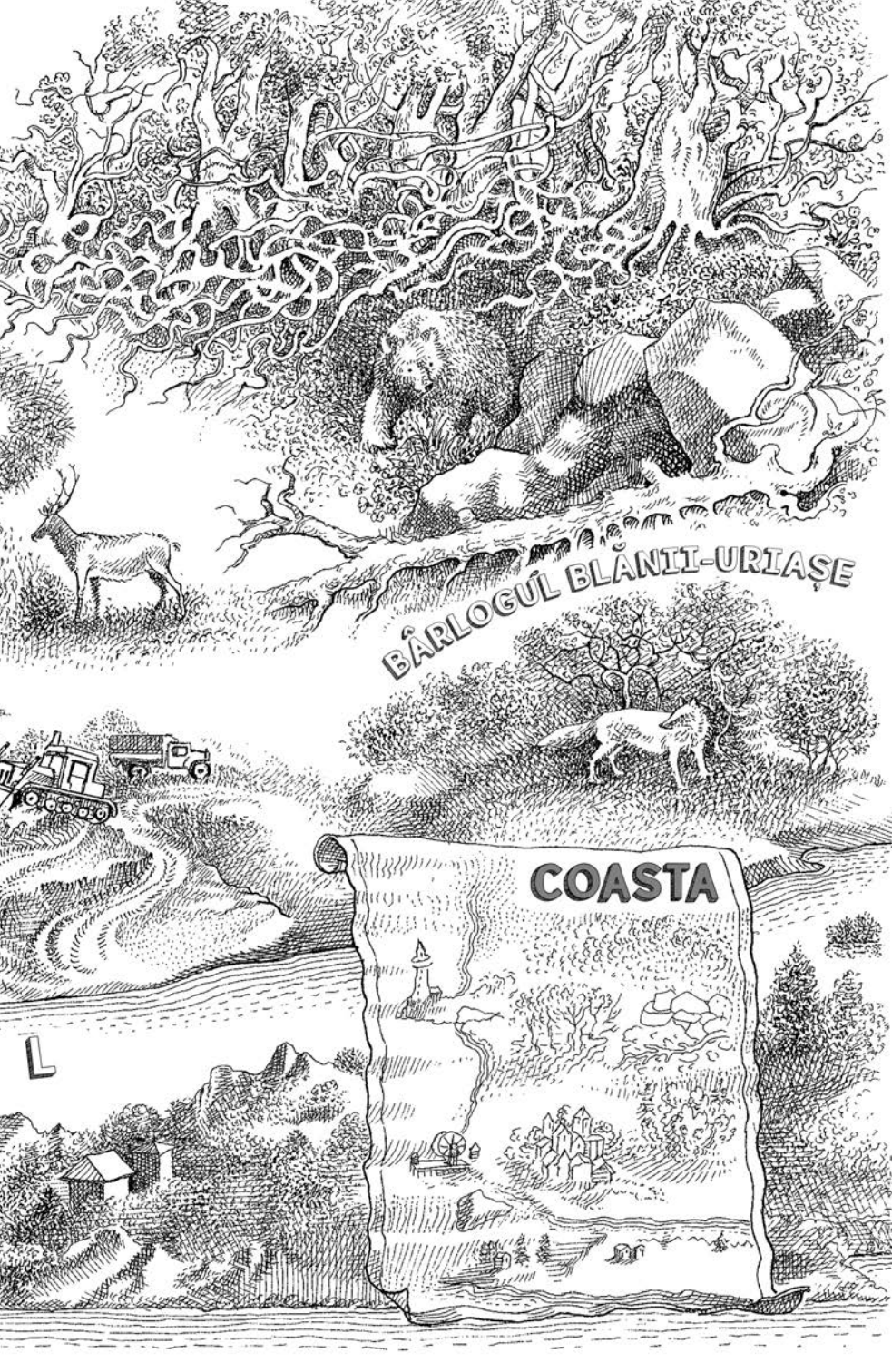

AȘEZAREA
LABELOR-LUNGI

R Â U

BÂRLOGUL BLĂNII-URIAȘE

COASTA

MEMBRII HAITEI

HAITA SĂLBATICĂ (ÎN ORDINEA IERARHIEI)

ALFA:

femelă de talie mică, agilă, cu blana scurtă, gri (cunoscută și sub numele de Dulce)

BETA:

mascul cu blana groasă, alb-aurie (cunoscut și sub numele de Norocel)

VÂNĂTORII:

TROSC — femelă de talie mică, cu blana alb-cafenie

BRUNO — câine de luptă mascul, de talie mare, cu blana groasă, cafenie și cu fața dură

BELLA — femelă cu blana groasă, alb-aurie

MICKEY — câine ciobănesc cu blana lucioasă, alb-cu-negru

FURTUNA — femelă din Haita Câinilor Fioaroși, cu blana castaniu-cu-cenușiu

ARC — mascul din stirpea Câinilor Fioaroși, cu blana negru-cu-cenușiu

ȘOAPTĂ — mascul cenușiu, slăbănog

WOODY — mascul vânjos, cu blana maronie

CÂINI DIN SERVICIUL DE PATRULARE:

LUNA — femelă de ciobănesc, cu blana alb-cu-negru

TIC — câine de vânătoare olog, cu blana cafenie, cu pete negre

SĂGEATĂ — câine de vânătoare femelă, deșirată, cu blana alb-cafenie

DAISY — femelă de talie mică, cu blana albă și coada cafenie

GREBLĂ — mascul costeliv, cu blana sârmoasă

BRIZA — femelă de talie mică, cu urechi mari și blana scurtă

HĂITAȘA — femelă de talie mică, cu blana brun-roșcată

CĂRĂBUȘ — mascul cu blana lungă, alb-cu-negru (puiul Fiorosului și al Lunei)

GHIMPUȚA — femelă cu blana lungă, neagră (puiul Fiorosului și al Lunei)

OMEGA:

femelă de talie mică cu blana lungă, albă (cunoscută și sub numele de Rază-de-Soare)

PROLOG

— Ce-i cu el?

Mustățile cățelușei fremătară în clipa în care împinse cu botul firele lungi de iarbă.

— Nu înțeleg. Ce nu e în regulă?

Curajul o părăsea. Se dădu înapoi până ce se lipi de cei doi frățiori ai ei. Puiul care zăcea în iarbă, în fața ei, stătea nemișcat. Cățelușa putea ghici contururile trupului mărunț al acestuia printre firele de iarbă. Nu zărea însă mișcarea aceea ușoară a pieptului, de ridicare și coborâre, pe care o fac toate animalele în timp ce respiră. I se vedea și una dintre urechiușe, dar nu zvâcnea deloc – nici măcar la vârf. Cățelușa nu putea întrezări ochii puiului. Ceva îi spunea nici să nu încerce. Rămase în loc, dărdâind de frică și nesiguranță.

Frățiorul cel mai mic se lipi și mai tare de blănița ei. Îi atinse urechea cu botul lui umed:

— Cred că e bolnav. Asemenea Cățelei-Mamă, nu-i așa?

Cățelușa se înfioră. Da, Cățeaua-Mamă era bolnavă. Nu fusese bine încă din ziua acelei bătălii pe care puii o auziseră. Cățeaua-Mamă se strecurase sub casă, spunându-le puilor s-o lase singură o vreme. O să se facă bine cât de curând.

— Doar să-mi dați pace, puii mei dragi, îi rugase ea.

De atunci trecuse o groază de timp, iar Cățeaua-Mamă tot sub casă rămăsese.

Cățelușa nici nu știa ce să mai creadă.

„Of, Cățea-Mamă, încă nu te-ai făcut bine? De ce îți ia atât de mult...? Acum și puiul acesta e bolnav – iar noi nu știm ce să facem cu el.“

— Poate că ar trebui să-l trezim, propuse frățiorul ei. Să-l ducem în casă, unde e cald și stă în siguranță?

— Nu știu dacă se va trezi, scânci cățelușa cu tristețe. Pare atât de... foarte adormit.

Și mai era ceva – ceva ce ea nu voia să rostească. În clipa în care amușină din nou cu teamă, încrețindu-și năsucul – îl simți din nou: damful acela ciudat, care o făcea să se înfioare. Nu era mirosul obișnuit al unui câine.

„Nu așa ar trebui să miroasă un pui“, gândi ea nedumerită.

Izul acela semăna cu cel al cărnii învechite pe care câinii mai bătrâni o lasă nemâncată.

— Sunteți amândoi niște prostuți, spuse celălalt frățior al cățelușei – cel mai mare dintre ei – pe tonul plictisit și morocănos care îl caracteriza.

Cu toate acestea, și lui îi tremura un strop vocea:

— Nu trebuie să facem absolut nimic. Haita se va întoarce în curând acasă. Alfa o s-o vindece pe Cățeaua-Mamă, iar ea la rându-i își va vindeca puiul.

— Ești sigur că Alfa se întoarce? întrebă, neîncrezător, puiul cel mai mic.

— Dar bineînțeles, răspunse frățiorul mai mare, făcând pe grozavul și arătând cu botul către puiul care zăcea nemișcat în iarbă: Acela este puiul lui Alfa. Așa că se va întoarce. Înțelegi? Cățelele-Mamă nu își abandonează *niciodată* puii.

— Ah! exclamă cel mai mic dintre căței, fluturându-și, indecis, codița. După ce puiul se face bine, crezi că o să se joace cu noi?

De data asta, frățiorul cel mare nu mai răspunse. Nici cățelușa nu avu nimic de zis. Ea surprinse privirea lui, și îngrijorată, și nedumerită – puiul acela nemișcat nu dădea semne că ar fi urmat să se joace cu ei prea curând.

Până la urmă, cățelușa își adună curajul. Se târî pe burtă, prin iarba umedă. Această întindere verde, protectoare, reprezenta toată lumea ei. Fusesse dintotdeauna lumea ei, iar mirosul dulce, familiar, al ierbii reușea să ascundă destul de bine

damful ciudat al puiului. Se târî mai aproape, până când, tot fremătând din năsuc, fu cât pe ce să atingă trupul nemișcat.

Din locul în care se afla, putea zări părul țepos de pe gâtul puiului. Era țepăn și închis la culoare, de parcă ar fi fost cândva ud și s-ar fi uscat sub forma unor smocuri, cu multă vreme în urmă. Cățelușa clipi de câteva ori, curioasă. Abia în clipa aceea observă că sub smocurile întărite existau niște semne. Semănau un pic cu cele pe care ea și frățiorii ei le făcuseră pe pielea-moale, zdrențuită și roasă pe margini, pe care dormeau. Știa că dințișorii lor lăsaseră semnele acelea, pentru că atunci când rodeau pielea-moale se simțeau cu toții atât de minunat. Doar că urmele de colți din blana puiului din fața lor erau cu mult mai mari.

Nimic din toate astea nu avea sens. Dar cățelușa nu se putea concentra să deslușească misterul; foamea care o chinase toată ziua îi strânsese dintr-odată stomacul ca într-un pumn. Ea scânci cu jale, stins.

— Nu te îngrijora, auzi din nou vocea frățiorului mai mare. Totul se va rezolva când se va întoarce Alfa.

Și totuși, vocea lui nu mai sunase chiar la fel de sigură; îi ieșise pe gâtlej tremurătoare, de parcă nici el nu s-ar fi încrezut în propriile vorbe.

Nesiguranța asta nouă a frățiorului îi răsuci cățelușei stomacul de durere; coastele parcă i se strângeau în jurul inimii.

Dându-și capul pe spate, se puse pe urlete ascuțite, înspăimântate, sfâșietoare:

— Cățeaua-Mamă stă nemișcată! Puiul e rece! Nici unul, nici altul, nu vor să se miște! De ce nu vor să se miște?

— Unde e Alfa? Își uni frățiorul mai mic vocea cu jalnicele țipete ale cățelușei.

— Nu e niciun câine prin preajmă! se tângui ea. Mâncarea s-a dus, și Haita s-a dus. Noi am rămas singuri, iar ceilalți ne-au părăsit! *Suntem singuri!*

Între timp, până și frățiorul mai mare, cel solid, începuse să urle cu panică și durere:

— Au plecat și ne-au lăsat aici... Au plecat... Au plecat cu toții...

Scâncetele lor subțiri, deznădăjduite străbăteau iarba, copacii și cerul. Dar cățelușa știa că niciun câine din lume nu-i auzea. Grozăvia acestui gând cuprinse întreaga ei făptură, făcând-o să nu se mai poată opri din plânsete deznădăjduite.

Brusc, simți botul frățiorului ei mai mare împungând-o în coaste.

— Liniște! zise el cu voce tremurătoare. Tăceți amândoi. Se apropie niște câini!

Dintr-odată, tustrei amuțiră, pătrunși de o frică nouă, mai gravă. Cățelușa începu să respire adânc, străduindu-se

să-și regăsească calmul. Se chinui să-și stăpânească nevoia de a se văita. De cum își linse botul, simți și ea mirosul: nu putea fi vorba decât de doi câini necunoscuți.

Niște străini *care veneau în direcția lor.*

Cățelușa schimbă priviri cu frățiorii ei, zărind în ochii lor un amestec de speranță și groază. La fel simțea și ea.

„Vai, cât putem fi de singuri... Of, Cătea-Mamă...”

Disperați, cuprinși de panică, puii o zbughiră în culcușul lor făcut din piele-moale, cățărându-se unii peste alții.

„Pielea-moale ne protejează“, gândi cățelușa, ghemuindu-se printre labelle frățiorilor ei. „Nimeni nu ne poate prinde aici!”

Se buluciră cu toții în culcuș, găfâind în mirosul cunoscut, cald al adăpostului. Ea își lipi burtica goală de suprafața pieii. Trebuia să se facă una cu pământul. Așa de frică îi era, că nici nu putea să se uite. Să nu-i scape vreun sunet! Niciun sunet cât de mic! Nicio zvăcnire...!

„Poate că ne vor ajuta. Nu sar oare câinii adulți mereu în ajutorul puilor aflați în suferință? Ba da, sar. Nu-i așa?”

Ceva înfiorător, ceva de mult uitat, pâlpoi în străfundurile amintirilor ei. Cățelușa strânse și mai tare din ochii deja închiși.

„Sau poate că ne vor ucide...”

CAPITOLUL UNU

Se revărsau zorii zilei. Furtuna ieși din pădure și se opri o clipă în loc. Voia să-și dezmoștească labelle și spinarea. Era tare plăcut să scurme pământul sub mângâierea binecuvântată a primelor raze ale Câinelui-Soare. Lumina lui încălzea blana ei lucioasă, stârnind prin iarba dimprejur mirosurile vânatului de tot felul: iepuri, șoareci sau veverițe. Furtuna adulmecă mulțumită aerul purtat de briza blândă a dimineții. Pentru echipa de vânătoare a Haitei se anunțau lucruri bune.

Această zi a Anotimpului Frunzei-Noi îi dădea o stare grozavă. Pentru prima oară avea șansa să conducă o partidă de vânătoare! Iar ea nu-și mai încăpea în blană de mândrie: însuși câinele Beta al Haitei, Norocel, îi acordase această încredere.

„De altfel, dintotdeauna a crezut în mine“, gândi ea recunoscătoare. Îi datora atât de multe acestui Beta cu blana aurie, care fusese cândva un Câine Singuratic...

Aruncă o privire peste umăr, spre membrii echipei pe care o conducea. „Câțiva dintre cei mai buni câini ai Haitei!“, se bucură în sinea ei. Trosc, o femelă care făcea de multă vreme parte din Haita lui Dulce, era un vânător iscusit; Mickey, în ciuda faptului că provenea din Haita Câinilor Legați, învățase între timp să dea de urma vânatului la fel de bine ca orice Câine Sălbatic. Arc, Câinele Fioros, făcuse parte din Haita Lamei și de aceea puterea lui de concentrare, disciplina și precizia cu care ataca făceau din el un vânător de elită. Apoi mai era Șoaptă, care se numărase cândva printre supușii lui Teroare, câinele nebun... Ei bine, după ce atâta vreme trăise sub amenințările fostului său câine Alfa, Șoaptă se simțea acum tare dator să-și mulțumească șefii și să-și dovedească valoarea.

Puși laolaltă, iată!, formau o echipă cam neobișnuită. Tocmai asta îi plăcea Furtunei. Înainte ca ea să se nască, Cățeaua-Pământ se scuturase, producând Marele Mârâit. Dacă nu s-ar fi întâmplat așa, Haitele reprezentate în echipa de vânătoare a Furtunei nu s-ar fi unit niciodată. Ce-i drept, câini precum Mickey și Trosc proveneau din lumi foarte diferite – Trosc, din Haita lui Dulce, cândva condusă de un câine-pe-jumătate-lup; Mickey, din căminul lui de Labe-lungi. Mickey trăise acolo înainte ca Marele Mârâit să distrugă orașul, schimbând lumea și forțând toți câinii să-și

